

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 141/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. K. M., súdneho exekútora, K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na zákaz vyžadovania povinnej a nútenej práce podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2007 doručená sťažnosť Ing. Mgr. K. M., súdneho exekútora, K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a práva na zákaz vyžadovania povinnej a nútenej práce podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007, ktorou sťažovateľ žiadal vydať tento nález:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru, práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru, práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR, bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE 133/2006 zo dňa 26. 2. 2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE 133/2006 zo dňa 26. 2. 2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach (pokračovať) v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Z podanej sťažnosti a pripojeného spisu vyplynulo, že sťažovateľ ako súdny exekútor 13. januára 2006 podal na Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) návrh na zastavenie exekúcie. Vo svojom návrhu uviedol, že oprávnený v exekučnej veci mu doručil list, ktorým navrhol exekúciu zastaviť s poukazom na to, že povinný sa dlhodobo zdržiava mimo územia Slovenskej republiky, nedisponuje žiadnym zexekvovateľným majetkom, a nie je predpoklad uspokojenia pohľadávky.

Súčasne sťažovateľ v tomto podaní navrhol okresnému súdu, aby zaviazal oprávneného na náhradu trov súdneho exekútora, ktorú vyčíslil spolu sumou 4 567 Sk. Táto suma pozostávala podľa vyčíslenia sťažovateľa z náhrady hotových výdavkov za poštovné vo výške 302 Sk, za bežný kancelársky materiál vo výške 100 Sk a ďalej z odmeny exekútora spolu vo výške podľa vyčíslenia sťažovateľa 3 500 Sk a 665 Sk dane z pridanej hodnoty. Odmena exekútora bola vyčíslená ako súčet odmeny určenej podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu vo výške spolu 2 600 Sk a odmeny určenej paušálnou

sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti vo výške spolu 900 Sk. Odmena určená podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu bola určená sumou 200 Sk za každú aj začatú hodinu účelne vynaloženú na exekúciu, a to za vykonanie špecifikovaných činností v špecifikované dni s uvedením počtu minút vynaložených na jednotlivé činnosti, pričom každá činnosť mala byť vykonaná v iný deň a žiadna z nich netrvala dlhšie než jednu hodinu. Mimo iného išlo aj o činnosť spojenú s vypracovaním žiadosti o udelenie poverenia. Odmena určená paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti bola vyčíslená sťažovateľom sumou 100 Sk za úkon, pričom išlo o deväť úkonov, z ktorých jedným bolo aj získanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd uznesením č. k. Er 2156/ 2000-9 zo 14. februára 2006 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil uhradiť sťažovateľovi trovy exekúcie spolu v sume 2 325 Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Okresný súd tak nepriznal sťažovateľovi oproti ním predloženému vyčísleniu trov čiastku 2 242 Sk, ktorá pozostávala z náhrady hotových výdavkov 100 Sk za bežný kancelársky materiál, a to z dôvodu, že vynaloženie týchto nákladov sťažovateľ nepreukázal, ako aj preto, že táto náhrada je zahrnutá v odmene, z časti odmeny určenej podľa počtu aj začatých hodín účelne vynaložených na vykonanie exekúcie za vykonanie niektorých činností a alikvotnej časti dane z pridanej hodnoty. Odmena určená podľa počtu aj začatých hodín účelne vynaložených na vykonanie exekúcie nebola sťažovateľovi priznaná za vypracovanie žiadosti o udelenie poverenia s odôvodnením, že za túto činnosť mu bola priznaná paušálna odmena a ak by bola priznaná za rovnakú činnosť aj odmena hodinová, išlo by o duplicitné priznanie odmeny. Na hodinovej odmene bola sťažovateľovi priznaná suma spolu 800 Sk, ktorá bola určená na základe sčítania času uvedeného sťažovateľom na vykonanie všetkých činností spolu v rozsahu 190 minút, teda za štyri aj začaté hodiny účelne vynaložené na vykonanie exekúcie. Rozdiel oproti vyčísleniu sťažovateľa spočíval jednak v tom, že okresný súd krátil jednotlivé časy uvedené sťažovateľom na vykonanie jednotlivých činností vychádzajúc z toho, že sťažovateľom uvedené časy nezodpovedajú skutočnosti, keď sťažovateľ používal listinné vzory, do ktorých dopĺňal údaje, a jednak v tom, že celkovo súdom určený čas za vykonanie jednotlivých činností okresný súd sčítal a nevychádzal z toho, že každá jednotlivá činnosť vykonaná v iný deň má predstavovať začatú hodinu odmeňovanú sumou 200 Sk. Odmena

určená paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti bola sťažovateľovi priznaná v plnej výške a priznaná mu bola aj náhrada hotových výdavkov za poštovné v sume 302 Sk.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ, pokiaľ ide o výrok o náhrade trov exekúcie, odvolanie, ktorým žiadal odvolací súd, aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že uloží oprávnenému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 4 567 Sk a prizná sťažovateľovi aj náhradu trov odvolacieho konania v celkovej sume 1 017 Sk. Svoje odvolanie odôvodnil sťažovateľ tým, že nepovažuje za správny postup súdu, keď mu nepriznal odmenu za uplatnených 13 aj začatých hodín účelne vynaložených na exekúciu. Tieto boli vykonané v rôzne dni, nemožno ich sčítať pokiaľ ide o začaté hodiny. V právnych predpisoch nemá oporu ani názor okresného súdu, podľa ktorého odmenu za vynaložený čas v súvislosti so spracovaním žiadosti o udelenie poverenia a vypracovanie upovedomenia o začatí exekúcie nemožno priznať z dôvodu, že súdnemu exekútorovi v tejto súvislosti patrí odmena za príslušný úkon exekučnej činnosti paušálnou sumou.

Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol uznesením č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 tak, že uznesenie okresného súdu v jeho napadnutej časti, teda pokiaľ ide o výrok o náhrade trov exekúcie, potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 21. apríla 2007.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že v predmetnej veci nepovažuje za spornú otázku, či úkony uvedené vo vyčíslení trov súdneho exekútora boli vynaložené účelne, ale to, či možno podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení v rozhodnom čase (ďalej len „vyhláška“) za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ je toho názoru, že všeobecný súd pri výklade tejto normy musí postupovať v súlade so zmyslom a cieľom právnej úpravy. Správny výklad uvedeného ustanovenia je potom taký, že sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami

zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) i vyhlášky. Sťažovateľ poukázal na to, že rovnaký názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Mcdo 16/2005 z 28. apríla 2006, ale i krajský súd v rozhodnutiach č. k. 5 CoE 74/2006-41 z 30. marca 2007, sp. zn. 2 CoE 113/2006 z 23. marca 2007. Preto sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, keď spôsob interpretácie aplikovanej právnej normy krajským súdom vo veci sťažovateľa je nezlučiteľný s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Tvrdenie o porušení čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 4 ods. 2 dohovoru sťažovateľ odôvodnil tým, že on ako súdny exekútor bol povinný exekúciu po doručení návrhu na jej začatie vykonať. Ak vykonával exekučnú činnosť od podania návrhu na vykonanie exekúcie, patrí mu za ňu podľa právnych predpisov odmena a má i nárok na náhradu svojich hotových výdavkov. Niet dôvodu, aby sťažovateľ znášal riziká spojené s existenciou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným, keď nebol ich účastníkom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa § 203 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie.

Podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky ak súd exekúciu zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu.

Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky základná hodinová sadzba podľa odseku 1 písm. a) je 200 Sk za každú aj začatú hodinu. Súdny exekútor je povinný vyhotoviť časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti.

1. Sťažovateľ svoju sťažnosť na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil iba tým, že nesúhlasí s právnym záverom krajského súdu vysloveným

v napadnutom rozhodnutí, z ktorého vyplýva, že krajský súd považuje za správny taký výklad príslušných ustanovení o odmene súdneho exekútora, podľa ktorého časy účelne vynaložené na exekúciu treba sčítať, a takto dospieť k počtu účelne vynaložených aj začatých hodín na vykonávanie exekúcie.

Na adresu napadnutého rozhodnutia sám sťažovateľ uvádza, že nepovažuje za spornú otázku, či úkony uvedené vo vyčíslení trov súdneho exekútora boli vynaložené účelne, ale to, či možno podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ považuje za správny taký výklad príslušných právnych noriem, podľa ktorého sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku i vyhlášky.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je teda tvrdenie, že výklad dotknutých ustanovení právnych predpisov v uznesení krajského súdu č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 nie správny, je v rozpore s rozhodnutiami súdov v iných veciach, a preto je uznesenie krajského súdu č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd v uznesení č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 reagoval na obsah odvolania sťažovateľa tak, že po tom, čo podrobne zhrnul dôvody rozhodnutia okresného súdu a obsah odvolacích tvrdení sťažovateľa, uvádza:

„Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal bez nariadenia pojednávania (...) podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto uznesenia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Dôvody podaného odvolania sú neopodstatnené.

So všetkými námietkami vznesenými v odvolaní sa súd prvého stupňa náležitým spôsobom vypořiadal. So záverom súdu prvého stupňa sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, a preto podľa ust. § 219 O.s.p. uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti, svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Výklad ustanovení právnych predpisov, ktoré vo svojej hypotéze upravujú predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania od oprávneného, patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Do pôsobnosti všeobecného súdu z dôvodov tvrdených sťažovateľom môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by jeho rozhodnutie bolo zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie označených základných práv sťažovateľa, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02).

Ústavný súd konštatuje, že interpretácia dotknutých ustanovení Exekučného poriadku a vyhlášky krajským súdom v tomto prípade nie je v rozpore s účelom a cieľom týchto ustanovení. Jeho výklad príslušných ustanovení je celkom zrejme jedným z možných legitímnych výkladov, ktorý v nijakom prípade nemožno považovať ani za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený. Nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať výklad právnych predpisov vykonávaný jednotlivými všeobecnými súdmi.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu základných práv sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Keďže ústavný súd nezistil skutočnosti, z ktorých by boli vyvedené závery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. neudržateľné, ktoré by súčasne mali za následok porušenie označených práv sťažovateľa, a skutočnosť, že sa sťažovateľ s uznesením krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, sťažnosť sťažovateľa na porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej tvrdí, že uznesením č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 došlo aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Túto časť sťažnosti odôvodnil tým, že on ako súdny exekútor nie je súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným v dôsledku čoho niet dôvodu, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce, a ak vykonával

exekučnú činnosť od podania návrhu na vykonanie exekúcie, patrí mu za ňu podľa právnych predpisov odmena a má aj nárok na náhradu svojich hotových výdavkov.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, príp. čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavný súd nepovažoval ani za svojvoľné, ani arbitrárne, nemohlo preto rozhodnutím krajského súdu dôjsť ani k porušeniu čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Ostatne ani v prípade, ak by ústavný súd posudzoval tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods.1 ústavy bez zreteľa na to, či súčasne došlo aj k porušeniu ústavnoprocených práv sťažovateľa, nemohol by dospieť k odlišnému záveru, a to s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľovi nesvedčila

legitímna nádej na nadobudnutie odmeny prv, než mu táto bola priznaná všeobecným súdom, ktorý jediný je povolaný o výške odmeny sťažovateľa rozhodnúť. Táto legitímna nádej sťažovateľa nemôže totiž vyplývať iba zo sťažovateľovej subjektívnej predstavy o výške odmeny súdneho exekútora, ktorá nemala oporu v príslušných ustanoveniach Exekučného poriadku a vyhlášky. Významné je zároveň i to, že v tomto prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy aj z dôvodu, že ani samotným nepriznaním odmeny súdnemu exekútorovi v požadovanej sume vyššej oproti priznanej čiastke o 2 242 Sk, z toho 100 Sk hotové výdavky, nebolo na sťažovateľa kladené neprimerané bremeno, a to s ohľadom na jeho postavenie ako súdneho exekútora.

Z týchto dôvodov musel ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala k porušeniu jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 133/200-23 z 26. februára 2007.

3. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 došlo vo vzťahu k nemu i k porušeniu zákazu vyžadovania povinnej a nútenej práce podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru. Túto časť sťažnosti odôvodnil rovnakými dôvodmi, akými odôvodnil aj tvrdené porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, teda tým, že ako súdny exekútor bol povinný exekúciu vykonať, keď mu bol doručený návrh na jej vykonanie, a následne si bol povinný splniť zákonnú povinnosť postupovať tak, aby bol nárok oprávneného uspokojený, čo aj urobil, avšak za túto činnosť mu nebola priznaná odmena vo výške, ktorá mu priznaná byť mala, ale iba jej časť.

Podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru od nikoho sa nebude vyžadovať, aby vykonával nútené alebo povinné práce.

Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný (Van der Musselle v. Belgicko z 23. novembra 1983, mutatis mutandis aj I. ÚS 191/06, I. ÚS 199/07, III. ÚS 351/07). Z uvedeného je zrejmé, že nútenou prácou je iba taká práca, ktorá je vykonávaná osobou proti jej vôli. Nútenou alebo povinnou prácou je nepochybne najmä taká práca, ktorá je požadovaná do jednotlivca pod hrozbou akéhokoľvek trestu a na vykonanie ktorej jednotlivec nedal súhlas z vlastnej vôle. Z judikatúry ESLP vyplýva ďalej i to, že tam, kde povinnosť vykonávať určitú prácu vyplýva zo zákona a všeobecne súvisí s určitou profesiou, sa predpokladá, že osoba, ktorá si zvolila túto profesiu, tým implicitne akceptuje aj povinnosti spojené s výkonom danej profesie. Pri posudzovaní oprávnenosti požiadavky však treba vziať do úvahy aj platovú úroveň služby alebo iné faktory kompenzácie, teda aj to, ako je daná profesia honorovaná v porovnaní s inými profesiami (k tomu viac napr. rozhodnutia ESLP vo veciach X. v. Holandsko, Iversen v. Nórsko).

Z okolností tohto prípadu tvrdených sťažovateľom vyplýva, že sťažovateľ funkciu súdneho exekútora a s ňou spojené povinnosti na seba prevzal dobrovoľne. Už len z uvedeného dôvodu nemožno uvažovať o tom, že vykonávanie exekúcie sťažovateľom vo veci, ktorá bola vedená okresným súdom pod sp. zn. Er 2156/2000, bolo výkonom nútenej práce v zmysle čl. 4 ods. 2 dohovoru, pretože táto práca nebola vykonávaná proti vôli sťažovateľa. Pokiaľ sťažovateľ zastával názor, že výkon exekučnej činnosti v exekučnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. Er 2156/2000 bol nútenou prácou z dôvodu, že mu za ňu nebola priznaná odmena vo výške podľa jeho predstáv, treba zdôrazniť, že už zo samotnej sťažnosti vyplýva, že časť sťažovateľom vyčíslenej odmeny mu priznaná bola a nebola mu priznaná iba čiastka 2 242 Sk. So zohľadnením celkovej platovej úrovne služieb poskytovaných sťažovateľom, ako aj s ohľadom na to, ako je profesia sťažovateľa honorovaná v porovnaní s inými profesiami, nemožno potom dospieť ani k názoru, že by išlo o nútenú prácu s poukazom na to, že časť odmeny vyčíslenej sťažovateľom mu nakoniec priznaná nebola. Činnosti, ktoré vykonal sťažovateľ, nevybočovali z bežného rámca povinností súdneho exekútora a mali protihodnotu vo výhodách súvisiacich s jeho profesiou (profesijný monopol na vykonávanie exekúcií).

Ústavný súd však aj v súvislosti s tvrdeným porušením práva sťažovateľa podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru poukazuje na to, že pri preskúmaní uznesenia krajského súdu č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 a postupu krajského súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nezistil porušenie žiadnych ústavnoprocených práv sťažovateľa.

Napokon vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva sťažovateľa zaručeného čl. 4 ods. 2 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 133/2006-23 z 26. februára 2007 ústavný súd konštatuje, že medzi tvrdeným porušením označeného práva a uvedeným rozhodnutím krajského súdu nenachádza ani príčinnú súvislosť, keď krajský súd nepochybne nemohol byť tým subjektom, ktorý sťažovateľ mal nútiť k vykonaniu práce bez jeho súhlasu či k vykonaniu práce, ktorá má nespravodlivý či vynútený charakter.

Preto ústavný súd odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 4 ods. 2 dohovoru.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2008